

Συνέντευξη

ΚΡΙΣ ΓΟΥΪΤΑΚΕΡ «ΤΟ ΓΡΑΨΙΜΟ ΜΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Οποιος αναζητεί αυτή την περίοδο ένα βιβλίο που να μην μπορεί να το αφήσει από τα χέρια του, ένα βιβλίο για την εξιχνίαση ενός φόνου το οποίο δεν περιορίζεται ωστόσο στη λύση του μυστηρίου αλλά εμβαθύνει στους χαρακτηρισμούς του εξεταζόμενου δύσκολα θέματα όπως η εκδίκηση, η καλοσύνη και η έννοια της οικογένειας, δεν έχει παρά να περιμένει έως τις 17 Μαρτίου, οπότε και θα κυκλοφορήσει στην Ελλάδα (εκδ. Μεταίχμιο) το «Αρχίζουμε από το τέλος» του πολυβραβευμένου βρετανού συγγραφέα Κρις Γουίτακερ. Γεννημένος και μεγαλωμένος στο Λονδίνο, πέρασε από χίλια μύρια κύματα μέχρι να ακολουθήσει το πραγματικό κάλεσμά του. Στα 19 του χρόνια έπεσε θύμα ληστείας κατά την οποία τον μαχαίρωσαν. Προκειμένου να διαχειριστεί το μετατραυματικό στρες από την επίθεση εθίστηκε στο αλκοόλ και στα ναρκωτικά. Τα πράγματα καλτέρεψαν προσωρινά όταν αποφάσισε να γίνει χρηματιστής – οι φρενιές ρυθμίστηκαν από τον βοηθό του να ξεχάσει αυτά που τον βασάνιζαν –, μέχρι που ρίσκαρε υπέρ το δέον και βρέθηκε με ένα χρέος ύψους μισού εκατομμυρίου στερλινών. Δούλεψε σκληρά για κάποια χρόνια για να το ξεπληρώσει, όμως ξανακούλησε στις ουσίες. Εκείνο το διάστημα ήταν που διάβασε μια συνέντευξη ενός από τους αγαπημένους του συγγραφείς, του Τζον Χαρτ, όπου εκείνος εξιστορούσε πως παράτησε μια πολλά υποσχόμενη καριέρα στη νομική επιστήμη προκειμένου να αφοσιωθεί σε αυτό που αγαπάει, τη συγγραφή. Παρόλο που η σύζυγός του ήταν έγκυος, ο Γουίτακερ παραιτήθηκε από τη σταθερή δουλειά και κατευλήθηκε σε ένα επείγοντα κέντρο όπου στη δραστηριότητα που ανέκαθεν αποτελούσε το μεγάλο πάθος του, το γράψιμο. Δικαιώθηκε γρήγορα. Το πρώτο του μυθιστόρημα, «Tall Oaks», κέρδισε το περίβλεπτο βραβείο CWA John Creasy New Blood Dagger, ενώ και τα επόμενα κεφάλαια της συγγραφικής του πορείας έχουν αποδειχθεί εξόχως επιτυχημένα. **Κύριε Γουίτακερ, πώς αποφασίσατε να εκπαιδευτείτε η πλοκή του μυθιστορηματός σας σε ένα μέρος που δεν έχετε επισκεφθεί ποτέ;** «Οι γονείς μου πήραν διαζύγιο όταν ήμουν παιδί. Είχα στενή σχέση με τον πατέρα μου και το γεγο-

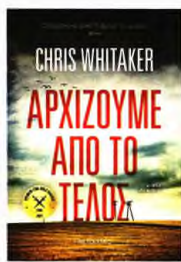
Ο πολυβραβευμένος βρετανός συγγραφέας μιλάει στο ΒΗΜΑgαζίνο για τον πολυτάραχο βίο του και για το καθηλωτικό μυθιστόρημά του «Αρχίζουμε από το τέλος».

νός ότι δεν ήταν για συνεχή παρών στη ζωή μου με δυσκόλευε πολύ. Κάποια στιγμή ωστόσο πήρε εμένα και τον αδελφό μου και μας πήγε στο πάρκο Disney World στη Φλόριδα. Περιμένοντας στην ουρά για την είσοδο πιάσαμε κουβέντα με την οικογένεια που βρισκόταν μπροστά μας. Μας είπαν πως ήταν από τη Μολάνια, την οποία περιέγραψαν ως το ομορφότερο μέλος στη Γη. Αυτό το ταξίδι ήταν πολύ ξεχωριστό στη μνήμη μου και όταν άρχισα να γράφω το βιβλίο το μυαλό μου ταξίδευε εκεί. Δεν ήταν εύκολο ωστόσο να αφηγηθώ μια ιστορία το νήμα της οποίας ξετυλίγεται σε ένα μέρος όπου δεν είχα πάει. Όλοι έχουμε μεγαλώσει βέβαια βλέποντας αμερικανικές σειρές και διαβάζοντας βιβλία, έχουμε μια ιδέα για κάποια τοπία, αφήστε που δούλευα παράλληλα σε μια βιβλιοθήκη και έτσι είχα πρόσβαση σε χάρτες, ταξιδιωτικούς οδηγούς και πολλές σχετικές εκδόσεις.

Με βοήθησε ωστόσο πολύ και η ομάδα των εκδοτικών οίκου που με εκπροσωπεί στις ΗΠΑ που διόρθωνε τα λάθη και τις παραλείψεις μου». **Όσοι αγαπούν την ανάγνωση, έχουν αδυναμία στις βιβλιοθήκες. Εσείς δουλέψατε για χρόνια στην Bishop's Stortford Library του Χέρφορντσαϊρ. Αυτή είναι και η αγαπημένη σας;** «Από μικρό παιδί μάς πήγαινε ο πατέρας μου σε βιβλιοθήκες, έκρυβα βιβλία του Στίβεν Κινγκ μέσα σε κόμικς για να μπορώ να τα παίρνω σπίτι. Ήμουν 10 ετών όταν διάβασα το «Αυτό». Τρόμαξα τόσο πολύ. Μέχρι τότε δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι ένα βιβλίο μπορεί να σου προκαλέσει τόσο έντονη αντίδραση, δεν κοιμήθηκα για ημέρες. Ήταν απλώς λέξεις στο χαρτί αλλά τις ένιωσα όλες. Οι βιβλιοθήκες είναι για εμένα χώροι όπου αισθάνομαι ασφαλή, όπου ζωρίζομαι έβρισκα καταφύγιο στις

βιβλιοθήκες και ένιωθα κάποιον είδους συγγένεια με τους ανθρώπους που συχνάζουν εκεί. Το ίδιο μου συμβαίνει και στα βιβλιοπωλεία, νομίζω ότι όλοι εκεί είναι φίλοι μου. Μετά την αποχώρησή μου από τον κόσμο του City τα πράγματα ήταν δύσκολα από οικονομικής απόψεως. Για χρόνια έκανα τρεις δουλειές: έπαιζα στο Χρηματιστήριο από το σπίτι μου, έγραφα και δούλευα στη βιβλιοθήκη – εκεί οι ώρες κυλούσαν ευχάριστα. Εμπνεόμενος από το μέρος,

με γαλήνευε. Εχω πάει σε πολλές αλλά αυτή παραμένει η αγαπημένη μου, δούλευα εκεί μέχρι πολύ πρόσφατα, νιώθω τους εργαζομένους σαν οικογένειά μου. Μου λείπει, πηγαίνω ωστόσο συχνά, συνήθως μαζί με τα παιδιά μου».

Σήμερα παρακολουθείτε την κατάσταση στις χρηματαγορές; «Νομίζω ότι τα πράγματα σήμερα είναι καλύτερα σε σχέση με την περίοδο που ήμουν εγώ εκεί. Το 2009 μπορούσες να κάνεις ό,τι θέλεις, να παραβείς όλους τους κανόνες και αν έβγαζες αρκετό κέρδος όλοι θα έκαναν τα στραβά μάτια. Δεν ένιωθα ότι ανήκα σε εκείνον τον κόσμο, δεν μου προκαλούσε ικανοποίηση αυτή η δουλειά, πολλοί άνθρωποι περνάνε βέβαια όλη τους τη ζωή σε δουλειές που δεν τους αρέσουν. Το γράψιμο ήταν ανέκαθεν το μόνο πράγμα που απολάμβανα. Οπότε ένιωθα άγχος, μετατραυματικό στρες ή κατάθλιψη, στρεφόμουν στο γράψιμο. Ακόμη κι αν δεν διάβαζε κανείς τα βιβλία μου θα έγραφα κάθε μέρα, πρόκειται για κάτι που χρειάζομαι, που μου έσωσε τη ζωή».

Είναι γνωστή η επιρροή που άσκησε ο Τζον Χαρτ στη ζωή και στο έργο σας. Ποιοι άλλοι συγγραφείς σας έχουν επηρεάσει; «Σίγουρα ο Κόρμακ Μακ Κάρθι. «Ο Δρόμος» είναι ένα βιβλίο στο οποίο επανέρχομαι συχνά και κάθε φορά βρίσκω και κάτι καινούριο. Το «Καμιά πατρίδα για τους μελλοθάνατους»... Εξαιρετικό μυθιστόρημα. Θα αναφέρω φυσικά τον Στίβεν Κινγκ, λατρεύω τον τρόπο με τον οποίο αναπτύσσει τους χαρακτήρες του. Μου αρέσει ο Καζούο Ισιγκούρο – ειδικά το «Μη μ' αφήσει ποτέ». Διαβάζω και βιβλία για εφήβους. Ο Τζον Γκριν είναι δεινός αφηγητής, και μου άρεσε επίσης πολύ το «We Were Liars» της Ε. Λόκχαρτ. Δεν μπορώ να μη μιλήσω για τη Μάργκαρετ Ατγουντ ή για τη Θρίλερ της Τζέιν Χάρπερ. Όταν δούλευα στη βιβλιοθήκη έκανα σαν την κίσα, ό,τι νέο και φανταχτερό έρχονταν το έπαιρνα σπίτι και το διάβαζα. Με τον Τζον Χαρτ με ενώνει ωστόσο κάτι που ουσιαστικό γιατί μου άλλα-

ξε τη ζωή. Συμμετείχαμε σε μια εκδήλωση μαζί και μπόρεσα να του πιο από κοντά πόσο βαθιά με επηρέασε. Θα είναι για εμένα πάντα μια πολύ ξεχωριστή στιγμή αυτή».

Επείκειται και η προετοιμασία για την τηλεοπτική μεταφορά του «Αρχίζουμε από το τέλος». Πόσο αναμειγνύονται θα είστε στο συγκεκριμένο εγχείρημα; «Πράγματι, προχωράει και αυτή η ιστορία, συνεργαζόμαστε με την εταιρεία παραγωγής 20th Television της Disney. Εμπλέκεται στο πρότζεκτ το δίκτυο που είναι υπεύθυνο για το «Fargo», μία από τις αγαπημένες μου σειρές. Σε αυτές συμπεριλαμβάνεται και το «True Detective», η πρώτη σεζόν τουλάχιστον, ήταν τόσο μαστρόκρικα φτιαγμένη. Χρήη παραγωγού έχει αναλάβει ο Τόμας Κάλι, σκηνοθέτης του μιούζικαλ «Hamilton», το οποίο αγαπώ. Θα είμαι ενεργά αναμειγνύμενος αλλά δεν θα γράφω το σενάριο, θεωρώ ότι πρόκειται για κάτι που δεν γνωρίζω να κάνω».

Εχετε ξεπεράσει πολλά εμπόδια στη ζωή σας. Τι συμβουλή θα δίνετε σε όποιον έχει ταλαιπωρηθεί ψυχικά από την πανδημία που δεν βρίσκει τρόπο να το εκφράσει; «Η πιο μεγάλη δοκιμασία για εμένα ήταν η πείση που ασκούσα εγώ ο ίδιος στον εαυτό μου. Ηθέλα να με βλέπουν οι άλλοι ως ανεξάρτητο και δυνατό και να πιστεύουν πως μπορούσα να τα αντιμετωπίσω όλα μόνος μου. Ήταν ο πιο λάθος δρόμος που θα μπορούσα να είχα πάρει. Καταπνέω τον εαυτό μου. Η μητέρα μου ήταν μία από αυτές τις σκληροτράχηλες single mothers, έκανε δύο δουλειές για να μας μεγαλώσει, δεν παραπονέθηκε ποτέ, επιστρέφει το χαμόγελο απάντησε σε όλες τις δυσκολίες και προσπαθούσα να είμαι σαν εκείνη. Ο χρόνος επώλυνε τις πληγές μου, βοήθησαν πολύ επίσης η οματική άσκηση και η καλή διατροφή. Το παν είναι να είσαι ειλικρινής και να ζητάς βοήθεια όποτε τη χρειάζεσαι. Ευτυχώς τα τελευταία χρόνια το στήμα που σχετίζεται με θέματα ψυχικής υγείας έχει αρχίσει να απνοείται και είναι πολύ σημαντικό αυτό».